

end Mændene. Naar de unge Kvinder har haft en selvstændig Mening og udtalt den, saa bliver de vist tilbage af deres Fader eller Brødre eller deres Mænd, naar det da ikke drejer sig om rene Husholdningssager. En ung Pige, der gør Forsøg paa at deltage i en fornuftig og udviklende Samtale, bliver Gang efter Gang afvist med den Bemærkning: „Det forstaa Du dig ikke paa“, eller „det skal Du ikke bryde dig om“.

Saa tier hun stille og taler kun om Pynt, Forlystelser og Husholdningen. Men derved kommer hendes bedste Ævner til at ligge Brak, de tages ikke i Brug og sygner hen. Hun føler sig maaské forurettet, fordi der ikke tages Hensyn til hendes Mening og hendes Ønsker. En skøn Dag finder hun Anledning til at give Bitterheden Luft i Ord, hun er bleven alt for stærkt tilsidesat, men nu river Lidenskaben hende med i den øjeblikkelige Ophidselse; der falder Ord, som burde været usagte, og hun bliver bange for sig selv. Nej, saa hellere tie og lide i Tavsighed. Hun føler sig mere forkuet og skræmt end nogen Sinde før.

Er det ikke mange af de forkuede Kvinders Skæbne, jeg her har skildret? Jo, det er Opdragelsen, der forkrøbler de friske Naturen. Altid at blive regnet for et Menneske uden Mening og uden Interesse, det sløver, saa man tilsidst hverken faar Mening eller Interesse for nogen Verdens Ting af Betydning. Den indre Livsvækst hindres hos de Kvinder, der altid sættes uden for Livets Alvor.

De unge Kvinder, der opdrages til ingen Ting og ikke maa have Forstand paa noget, som kan fremme den personlige Dygtighed, bliver Hustruer og Mødre. De skal opdrage det næste Slægtled og støtte Manden i den Gerning, som hun ikke maa have Forstand paa.

Hvor taabeligt!

„Hjertet begærer dog slig en Ven og kan ikke nøjes med mindre, en, som Kærlighed giver sig hen og ikke vor Livsvækst vil hindre“.

Naar Kvinderne fik Lov til at bruge deres Ævner, Lov til at udvikles i Frihed, samme Ret til at tale, tænke og handle, som Mændene har, saa vilde deres Optræden blive mere rolig og behersket end nu. Det, der især skader Kvindernes offentlige Fremtræden nu for Tiden, er deres Hæftighed, Lidenskabelighed og Bitterhed. Det klæder Kvinder ilde.

En Gang jeg rejste over Store Bælt med Dampfergen, saa jeg en Kvinde, som vakte almindelig Opmærksomhed ved sin frække, fordringsfulde Optræden. Hun var ingen forkuet Kvinde, hendes Hæftighed og Selvbevidsthed i Tale og Færd gjorde et alt for moderne Indtryk. Men jeg tænkte i mit stille Sind: Gud fri og bevare os for saadanne moderne Kvinder!

Lad Mænd og Kvinder lære i Forening at leve „et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord“. Da vil Hjemmene mere end nu blive Lykkens Tilflugtssteder.

Ferdinand Nielsen.

Kvinderne bør tænke selv i alle Samfunds-spørgsmaal.

Redaktør Wiinblad

havde i Tirsdags udstaaet sin Fængselsstraf og modtog paa den Dag mange Beviser paa

Medborgeres Agtelse og Sympati Kvindelig Fremskridtsforening havde sendt en smuk Kurv fuld af Roser og Violer, som blev overrakt af Fru Hulda Halgren. Fru Johanne Meyer sagde omtrent følgende:

Paa Kvindelig Fremskridtsforenings Vegne skal vi bringe en Hilsen med disse Blomster og et hjerteligt Velkommen.

Mange Kvinder har med deltagende Tanker fulgt Dem til Fængslet og mange glæder sig ved, at De igen kan tage fat paa Deres Gerning.

Det er ganske vist ogsaa blevet sagt, at Wiinblad har kun gjort sin Pligt, det bør alle gøre, derfor skal de ingen Tak have; — jo! — saa længe vore Love er saaledes indrettede, at det medfører Fængselsstraf at gøre sin Pligt, saa længe er det naturligt, at vi takker dem, der har Mod til at betræde Retfærdighedens tornede Stier og vove sit gode Navn og Rygte for at gøre disse Stier til banede Veje for os andre.

Naar det derimod bliver saaledes, at det bliver en Ære at gøre sin Pligt, naar Samfundet er blevet saa udviklet, at vi hader Uretfærdigheden og tør paatale den, hvad enten den findes hos den enkelte eller i Institutioner, saa behøver vi ikke at takke hinanden, og dog — hvorfor skal vi ikke altid takke dem, der gør et nyttigt Arbejde i Samfundet.

Endnu et hjerteligt Velkommen og Mod og Kræfter til fremdeles at arbejde for de smaa og forkuede i Samfundet. Der er lang Vej endnu, og meget Arbejde at gøre; det ser vi Kvinder, som har en vaagen Samvittighed, maaské bedst, at der i den store Hær af Kvinder endnu er mange Kræfter at løse. At Redaktøren af Socialdemokraten ikke mindre vil vende sit Blik til den Side, vil sikkert fremskynde Udviklingen i Samfundsretfærdighed og Lykke.

Kvinderne maa selv danne sig en Mening om alle Samfundsanliggender.

Syersker.

Der er talt saa meget om de lave Lønforhold, hvorunder Syerskerne lever, at mange tror, det er en Overdrivelse, naar de sande Forhold fremstilles, og man mener, det er kun socialistiske Fraser for at ophidse Befolkningen. Var Syerskernes Forhold saa daarlige, vilde de vel nok selv lade høre fra sig. Men det er netop en Kendsgerning, at de lavest lønnede Arbejdere tier, og det gamle Ord har Ret som siger: „Det Barn er ilde slaget, som ikke tør græde“. Saa kuert kan Folk være, at det er, som Døden sad i deres Hus.

Det eneste sikre Bevis paa den nøgne Virkelighed i Syerskernes Lønningsforhold er Statistiken. Den har det hidtil været umuligt at skaffe, thi med al Syerskernes store Nød følger der en afgjort Skyhed for at lægge sine Vilkaar aaben for andre. Det piner dem at skulle gøre deres fattige Kaar klar for sig selv, og endnu mere at tillade Fremmede Indblik i disse.

Det er imidlertid lykkedes „Dansk Kvindesamfund“ gennem Hr. Poul Svejstrup at naa et stort Resultat paa Statistikens Omraade, og ved mange Kvinders ihærdige Arbejde og Hr. Svejstrups dygtige Ledelse foreligger der et værdifuldt Arbejde. I en

Bog paa 141 Sider findes nu samlet et paa-lideligt Materiale til Belysning af de københavnske Syerskers Forhold. Forfatteren har forstaaet at gøre sit statistiske Arbejde let-fatteligt og saa interessant, at det kan læses af enhver. Materialet omfatter fire Hovedpunkter: Syerskernes Adgang til Arbejde, Lønningsforhold, Arbejdstid og Helbred.

Bogen er udgivet paa Jul. Gjellerups Forlag og koster kun 1 Kr. Dens Anskaffelse vil altsaa let overkommes af mange.

Til yderligere Belysning af Syerskernes Livsvilkaar vil Forfatteren Hr. Poul Svejstrup holde Foredrag herom i Kvindelig Fremskridtsforening Mandagen den 23. April Kl. 8½, Vestergade 9, hvortil enhver Syerske har Adgang, Kaabe- og Dameskrædderne mod Forevisning af deres Foreningskort, andre mod en Entré af 10 Øre.

Derfor maa Kvindebladet „Hvad vi vil“ findes i enhver oplyst Kvindes Hus.

Hvorfor anvendes Massage saa lidt paa vore Hospitaler.

Da jeg i Kvindebladet Nr. 12 læste en Artikel om den meget dygtige og bekendte Masseuse Frk. Philipsen samt om Massagens store praktiske Værd paa lægevidenskabeligt Omraade, kom jeg til at tænke paa, af hvilken Grund Massage egenlig anvendes saa lidt, som Tilfældet er. Det er et Spørgsmaal, som ofte har sysselsat mig: hvorledes kan denne anerkendte Lægemethode komme den almene Befolkning til gode? Det er her navnlig Haandværker- og Arbejderstanden, jeg tænker paa; ingen er saa udsat for traumatisk Overlast som netop den arbejdende Klasse, jeg finder det derfor højst uretfærdigt, at saadanne Patienter er udelukkede fra at benytte et Helbredelsesmiddel, som hurtigst og sikrest vilde gengive dem deres Arbejdsævne. Saa vidt mig bekendt, er her i København kun en eneste Poliklinik (det hvide Kors), hvor ubemidlede kan faa Massagebehandling. Om det virkelig er praktisk og teoretisk uddannede Masseuser, her fungerer, er mig ikke bekendt, i modsat Fald vil man maaské ræsonnere som saa, at til dem, der ikke betaler, kan det være meget godt, noget er bedre end ingen Ting o. s. v., men det er en fejl Opfattelse. Bliver Massage ikke udført af virkelig øvede Hænder og med tilstrækkeligt Kendskab til Menneskets Anatomi, kan det i mange Tilfælde blive mere til Skade end til Gavn. Desuden synes det mærkværdigt, at omtalte Behandlingsmethode ikke anvendes paa vore Hospitaler; det er i hvert Fald i saa faa Tilfælde, og oftest uøvede og ikke uddannede Massører, som udfører det, og alene af den Grund opnaas ikke altid det ønskede Resultat, ja Massagen kommer endogsaa i Miskredit, og man tillader sig at betvivle, at den virkelig har saa stor helbredende Virkning. Hvor store Resultater der kan opnaas ved Massage, har mange Specialister vist, som ligefrem har udrettet Vidundre dermed. Men naar der er Tale om Hospitalerne, tror jeg, at det er Sparsommeligheds-Hensyn, som her gør sig gældende. Magistraten maa endelig spare, og hvem kan have noget derimod, men her er det næppe paa rette Sted. Jeg er vis paa, at om Massage blev anvendt i alle de Tilfælde, hvor den er kva-